

Село Бинкос е разположено в най-западната част на Сливенското поле на надморска височина 180–200 м. Непосредствено на север от селото започва проломът по р.Беленска, по който преминава ж. п. линията София–Бургас. В някои публикации той е наречен *Бинкоски пролом (боаз)*. Край селото, във връзка с проходите, са възникнали и няколко стари крепости. На 2 км южно, при два съседни скалисти върха, има развалини от стари градища: *Големия и Малкия асар (Хасар)* с височина 395 м. Тук е намерена бронзова статуя на бог Аполон. На запад от Асара има некропол от римско време. Крепостта е охранявала стария път *Друма*, водещ от Черноморието към вътрешността на страната. Той преминава през теснина край р. Тунджа, наричана също *Бинкоски боаз*. За охрана на *Друма* и пътя през пролома на Беленска река, на 2,5 км североизточно в м. *Солукая* е имало стражева кула. Непосредствено на север от нея има развалини – *Исе юрт*. Старо селище е имало и в западна посока, вероятно предхождащо настоящото село.

На сегашното място селото възниква през османския период. За началото и името на селото битуват няколко предания. Най-разпространеното е, че когато тук се заселили първите мюсюлмани „манафи“, те заварили много („хиляда“) орехови дървета. От там дошло и името на селото: *bin koz* – ‘хиляда ореха’. *Koz* е ботаническото название на ореха, но в района повече е било разпространено названието *джевиз*. Косвено това предание се потвърждава от първото известно засега име на селото, споменато в турски регистър през 1609 г. – *Бинкоз*. Що се отнася за преданието за *манафи*, макар думата да произлиза от *manav* ‘продавач на плодове’, тя се е наложила като прозвище на хора, дошли от Анадола и като цяло от Азия. Това предание дава името и на близката жп спирка *Орешак*.

По-малко вероятна е другата версия – че селото трябвало да дава данък от хиляда пашкула (черничевци) – *bin koza* ‘хиляда пашкула’.

В административно отношение, откакто селото е известно по писмени източници, то е влизало в Сливенска каза. След Освобождението Бинкос е в Сливенска околия като по-малко село, подчинено на кметството в Селиминово, а по-късно на – Гавраилово.

През 1859 г. френският географ Поайе при описанието на Сливенска каза съобщава за с. *Бинкос* – 35 мюсюлмански къщи (около 175 души). След Освобождението турците се изселват и на тяхно място идват българи от околните села: Твърдица, Конаре, Гурково и Козарево.

През 1905 г. в селото има 57 домакинства с 330 души. Постепенно населението нараства. През 1926 г. в Бинкос има 86 семейства с 466 души, за да достигне през 1946 г. до 533 души. След това селото е засегнато от общия процес, протичащ по българските земи и населението му намалява: през 1965 г. – 429 души, 1985 – 262 души, през 2001 – 211, а през 2010 – 141 жители. Днес населението му е стотина души, много от тях приходящи.

Основният поминък в миналото е бил земеделие и скотовъдство. По-късно се развива овощарството. От землището на с. Бинкос започва така на-